

Ad skrivelse af 18. november 1965 fra Andelsforeningen Københavns Engros Grønttorv til folketingsudvalget ang. forslag til næringslov m. fl. lovforslag.

Andelsforeningen foreslår, at lovforslaget ændres således, at man opretholder de nugældende bestemmelser, hvorefter alene her i landet bosatte personer har ret til torvehandel med visse produkter af dansk oprindelse.

Som det fremgår af kommissionsbetænkningen, har der fra gammel tid været åbnet adgang for landboerne til at drive torvehandel på købstædernes torve. Heri tilsigter lovforslagets § 14 ingen ændring, men adgangen er som anført i Andelsforeningens skrivelse udvidet til også at omfatte ikke her bosatte personer og til forhandling af tilsvarende udenlandske produkter. Bestemmelsen er imidlertid af ren næringsretlig karakter og fastslår kun, at torvehandel kan finde sted, uanset de i forslaget i øvrigt gældende næringsretlige bestemmelser, f. eks kravet om næringsbrev.

Medens forslaget således ikke kan antages at hjemle en ret for nogen til at få adgang til torvehandel, må det antages, at en sådan ret består i kraft af gammel sædvaneret, altså en ret der ikke har hjemmel i næringsloven, men er sikret ved denne lov. På grundlag af den foreslåede ændring i loven vil en sådan ret imidlertid ikke kunne påberåbes af ikke her bosatte personer eller til forhandling med udenlandske produkter.

I lovforslagets § 14, stk. 2, er der i modsætning til den nugældende lov indført en hjemmel for kommunalbestyrelsen til i samarbejde med politiet at fastsætte særlige vilkår for torvehandelen.

Om og eventuelt hvorledes ikke her i landet bosatte personer skal have adgang til byernes torve, og om og eventuelt hvorledes udenlandske produkter skal kunne forhandles på torvene, herunder Københavns Engros Grønttorv, må efter min opfattelse efter lovforslagets § 14, stk. 2, kunne foreskrives af vedkommende kommunalbestyrelse.

I givet fald vil sådanne bestemmelser for så vidt angår Københavns Engros Grønttorv formentlig kunne indgå i Andelsforeningens vedtægter. Dette må imidlertid være et spørgsmål der vedrører kommunalbestyrelsen og Andelsforeningen, og som

lovgivningsmagten ikke behøver at tage sig af.

Herefter mener jeg, at lovforslagets § 14 bør opretholdes uændret.

Ad skrivelse af 17. november 1965 m. fl. skrivelser fra Håndværksrådet til folketingsudvalget angående forslag til næringslov m. fl. forslag.

Håndværksrådet ønsker, at retten til mesterbetegnelsen kun skal tilkomme personer, der efter den hidtil gældende lovgivning har opnået mesterbetegnelsen, og personer, der fremtidig består en godkendt mesterprøve, jfr. undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 360 af 17. december 1964.

Handelsministeriet går ud fra, at Håndværksrådet fortsat kun ønsker mesterbetegnelsen beskyttet på den angivne måde og ikke ønsker indgreb i den i næringslovforslaget i øvrigt fastholdte frie etableringsret, uanset at det i skrivelserne udtales, „at der bør gennemføres en obligatorisk mesterprøve, således at de unge lærer „mesterfaget“, inden de etablerer sig, hvilket vil betyde, at man undgår mange økonomiske fejltagelser, der kan blive dyre både for den enkelte og for hele samfundet“.

Disse ønsker fra Håndværksrådets side blev også fremsat over for næringslovkommissionen, og de nu fremsendte skrivelser indeholder en argumentation mod de betæneligheder, der i kommissionens betænkning er anført til støtte for at bevare den hidtidige ordning, hvorefter mesterbetegnelsen står åben for personer, der har bestået fagets svendep prøve, og som har medført, at kommissionen ikke har ment at kunne gå ind for Håndværksrådets forslag.

Spørgsmålet, om betegnelsen „mester“ er af en sådan karakter, at den bør beskyttes i det omfang, Håndværksrådet ønsker, er behandlet i næringslovkommissionens betænkning I, afsn. 112-116, s. 51-54. Jeg skal herved særlig henvise til, at mesterbetegnelsen må siges at være indgået således i almindelig sprogbrug, at en særlig eneret til at benytte denne betegnelse vanskeligt kan gives på et grundlag, som vil give betegnelsen et indhold, der afviger fra det hidtidige, og som samtidig må antages at blive forbeholdt en snævrere kreds. Der findes heller ikke i øvrigt en sådan beskyttelse af betegnelser for udøvere af de almindelige